

183

Моята за
личност

АБСОЛЮТНА РЕАЛНОСТЬ.

8 година.

39 лекция на общия окултесъ класъ,
държана на 16/V/1929 год. Изгръвъ.

Четвъртък , 7ч.с.

АБСОЛЮТНА РЕАЛНОСТЬ.

Размеждение върху чиститата.

Истината ще ви направи свободни.Ще ви направи.Какво?Въ свътта има дър разбирания:има едно абсолютно разбиране ,а другото е относително,има една абсолютно възможност,има и друга възможност относителна.Сега стихът "Истината ще ви направи свободни".Може да носиш едни стари дрехи пръкоронни,напримеръ някое дълте майка му пръкроила дрехи,носиш ги с баща му дълто му и също дълто ги носи,но това дълте може да носи същевръменно и нови дрехи,.Някой ще каже,безрезбично е дали са стари или нови.Може да имате старе вървания,а може да имате и съвършено нови.Онзи,който каже,безрезбично е,той не разбира самата истинаАзъ мога да пръведа и другъ примеръ.Ако бащата пилъ водъ отъ едно шине и тази вода е останала отъ 20 години и ти пиеш отъ нея,питамъ:ще има ли тази вода същата хранителност,както когато баща ти е пилъ отъ нея?Няма да има.Тази вода е всеч нечиста,ти ще пиемъ вода направо отъ извора.Та казвамъ истината е основа отношение,което всички пора иматъ къмъ първичната причина.АВ това е радиусъ.Въ радиуса има само една възможност,като излъзваш вънъ отъ Бога ти имаш само една възможност-да намършиш истината.Първата причина или Богъ ти дава само една възможност да поднаеш истината.

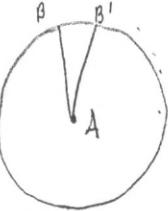
Значи Богъ е положилъ само една възможност въ тебеда познаеш истината.Задър Богъ е създалъ същата?-За да живъешъ.А за да живъешъ тръбва да бидешъ свободенъ,задър Съсъ свободата животът не може да се прояви,а свободата е необходима,задър безъ свобода любовът не може да се прояви.И със някой иска да живъе безъ свобода,да при добие любовта няма да може,задър тя тогава ще има причини най-голъмтъ страдания.Понеже любовът въ ограничение не живъе,а живъе въ абсолютна свобода.И ако въ твоя умъ има противоречива мисълъ,въска една противоречева мисълъ е едно витръжно ограничение,любовът не може да я има.Слъдователно,ако ти искашъ да положишъ твосто ограничение на Богъ ,значи Богъ да се подчини на твоите ценни,тогава ти ще се намършиш иъ противоречи,ти ще влъзваш въ стълъкновение съ дебеси.Когато двърътъ вълза въ стълъкновение едно съ друго,побъждава тълото,което е по-голямо.Ако се слъскватъ единъ трень и единъ автомобилъ,което отъ двърътъ ще се повръди повече.Треньтъ ще усъти само едно малко сътресение,а автомобила ще стане цълъ на кама.

Казвамъ:имате само една възможност да познаете истината,но тръбв

да знаете, че въ свѣта не сте само вие. Отъ туй положение отъ А излиза радиуса B и B^1 ... Този радиусъ има отношение къмъ двѣ точки къмъ центъра и къмъ периферията. Вие трѣбва да познаете истината въ крайнитѣ прѣдѣли на двѣта радиуса, тогава между B и B^1 се образува друго отношение, понежен и двѣтѣ сѫщества тѣрсятъ истината. $B:A=B^1:A, B:B^1=B^1:B$. Слѣдователно, каквото е отношението на $A:B$

Таково трѣбва да бѫде отношението на $B:B^1$. Отношението трѣбва да бѫдатъ сѫщите ~~да~~ възлюбимъ Господа, то значи да възлюбимъ ближния си, защото Господъ живѣе нѣ ближниятъ ти, това е правото отношение, защено, ако ти знаешъ, какъ да любишъ ближнитѣ и тѣ ще знаятъ какъ да възлюбатъ тебе както трѣбва. Ако ти не знаешъ да любишъ ближния и другитѣ нѣма да знаятъ, какъ да обичатъ тебе. Тогава азъказвамъ:ти трѣбва да обичашъ Бога, за да те обича и Богъ ~~С~~ага иде друго едно възражение Вие ще кажете, не може ли бѣзъ обичъ? Може. Тогава ще дойдемъ доположение то на прочутия Паганини, когото попитали: може ли да свиришъ на три струни? - Мога. Можешъ ли да свиришъ на двѣ струни? - Мога. Тогава го попитали: може ли да свиришъ на една струна? - Мога. Обаче на този концертъ той не се явилъ. Това значи квадратна глупостъ. Това звучи, единицата не дава отчетъ за постуникъ си. Ама свѣтъ не може ли друго яче да бѫде постлоенъ? При сегашнитѣ условия не може ~~любовъта~~ може да се прояви само по единъ начинъ и той е абсолютъ. Въ природата между Бога и тебе има само една възможностъ - да го обичашъ. Щомъ въ тебе се зароди желание да бѫдешъ като Бога, то е вече една относителна истина. или то е отношение къмъ другитѣ сѫщества. Да бѫдешъ като Бога, трѣбва други сѫщества да иматъ отношение къмъ тебъ. Да бѫдешъ като Бога, то не е ~~отношение както~~ $A:B$. Едно отношение е да обичашъ Бога и Богъ да те обича. Тогава и Богъ има едно отношение къмъ насъ да ни обича и ние имаме едно отношение къмъ Бога да го обичаме. Тогава подъ това абсолютно разбиране, ние ще имаме едно пълно разбиране на любовъта, ще знаемъ какво е любовъта. Щомъ ти имашъ едно отношение къмъ Бога, тогава друго яче ще разбирамъ свѣта и всичко, което е въ свѣта. Пъкъ, ако влѣзешъ въ много отношения съ Бога, тогава ще се измѣнятъ всички служби. Ако имашъ само едно отношение къмъ Бога, ако те питатъ, защо трѣбва да служишъ на Бога? Ще кажешъ: Защото Го обичашъ. Защо трѣбва да страдашъ за Бога? - Защото Го обичашъ. Защо Трѣбма да умра? - Защото Го обичашъ. Защо трѣбва да се роди? - Защото го обичашъ. Слѣдователно, ще прѣврне всички отношения, и тогава всѣко нѣщо, което влѣзе въ любовъта ще се уясни. Въ любовъта всички отношения: загуби, страдания, лишения, раждания, каквите нѣща дойдатъ се ще се изяснатъ.

И тогава въз закона на Мудростта, противоречията имат другъ смисълъ. Зато, ако дадете на една дъга единъ инструментъ, ~~вообще~~ една цигулка, то ще бута клъцките, докато ги развали. Ози, който не знае да нагласява струните да не бута клъцките, защото щомъ бутате клъцките и не знаете да свирите, ще разгласите цигулката. Азъ съм слушалъ такива свирци, вземе той лъка, а нима той никакво отношение къмъ свирта а свири ли свири. Казвамъ: тия струни не си нагласени за него. Казва: право ли свири азъ? Казвамъ: не. Сами тръбва да нагласите вашите струни. Ако вие разгласите вашия животъ и започнете да свирите, какво ще излятъ? Отношението на струните, които имате и отношението на вашия умъ и сърце тръбва да има пълно отношение къмъ съмъ васъ. Вие ще ме попитате: защо азъ тръбва да любя ближния си? Понеже азъ имамъ отношение къмъ Бога, а Богъ живъ въ моя ближенъ, следователно, азъ тръбва да любя ближния си. Защо тръбва да ме обичатъ близките? - Понеже ~~съмъ~~ Богъ има отношение къмъ мене и този ближенъ има отношение къмъ Бога. Той тръбва да има туй абсолютно отношение - първото: да обича Бога и азъ тръбва да възстановя първото отношение, тогава той ще обича и мене. Не ръководи ли ти туй абсолютно отношение, ти си на кривия пътъ. Шо е кривата линия? Или шо е кръгът? Име опредължение една вътрешна истината за кръга. Име и друго опредълление. Нали всички радиуси въ кръга иматъ еднакви отношения къмъ центъра, иматъ еднакви дължини. Следователно, всички радиуси иматъ еднакви отношения, еднаква възможност къмъ центъра. Щомъ единъ радиус стане съ каквато да е мярка по дълъгъ, или по-късъ веднага ще измени отношението между тези първоначални хармонии, вмъкватъ се вече вдъ отношения. Значи всички същества въ кръга тръбва да иматъ едно отношение къмъ центъра. Кривата линия е направена отъ безброй прости линии, които иматъ еднакви отношения къмъ центъра и по една възможност иматъ всички ~~което~~ тъ. ~~което~~ се отнасяме до Бога твой, както разбираме. Или щомъ имашъ известно противоречие, ти ще знаешъ, че имашъ повече отъ едно отношение, 2, 3, 4!

5. Ти ще пръважиши тия отношения въ душата си ~~да~~ допуснемъ, вие имате едно противоречие, гладенъ сте, вие си пръдполагате, казвате: ако азъ не ямъ, че умра. Питамъ: защо полагашъ туй, ако азъ не ямъ, че умра. Койти е казалъ да не ядешъ. Въ природата съществува само едно запръщение: овъ дървото на познаване добро и зло, нимада ядешъ. Значи едно запръщение съществува отъ Бога - нима да тръшишъ. Другото: нима да лъжишъ, нима да гръшишъ, нико повиче!

Не тугайте много работи! Ама азъ искамъ да бъда много добъръ. Не казвай: азъ искамъ да бъда много добъръ. Това не е правилно отношение. Едно отношение има: че любя Бога. Него тури въ душата и са Него се разръпватъ всички въпроси. Това е първото отношение, което тръбва да имаш къмъ Бога. Любовъ къмъ Бога е първото право отношение къмъ Бога. В:А. Второто отношение, вториятъ законъ седи въ периферията ¹ В:В, защото всъко същество, което се намира въ периферията има първо отношение къмъ Бога, къмъ центъра, поне же това същество идлиза съз Бога, то има отношение къмъ Него. Вториятъ законъ: азъ тръбва да обичамъ близния, понеже Богъ живе въ него. И той тръбва да обича мене, понеже Богъ живе въ мене. Азъ имамъ едно отношение праволинейно къмъ Бога, а второто отношение криволинейно къмъ близния. Ще знаете това: абсолютното отношение къмъ Бога! Въ отношението къмъ Бога има само една абсолютна възможност: да Го обичаме, а всички други отношения, които имамъ съз отношения къмъ всички същества, които съз излъзват отъ Бога. Окружността значи отношенията на всички същества, които съз излъзват отъ Бога, значи имаме двѣ отношения, едно абсолютно къмъ първичната причина, а друго относително къмъ съществата, които съз излъзват отъ Бога. Съ тъкъче разръшимъ втория законъ, че го приложимъ.

Та казвамъ, като държите тази идсъль въ ума, ние ще се избавиме отъ онова вътръшно изкушение, което имате по между си. Вие казвате тъй: спрямо менъ иди кой си не посткни право. Защо не посткни право? Вие сте искали отъ него пари и той не ви далъ, казвате за него: той не е християнин. Но и вие не сте посткли споредъ закона. Ако вие първо сте държали отношението си къмъ Бога право да знае Богъ, че ти имаш нужда отъ пари, второто отношение, като идеш при твоя близенъ, който има също отношение къмъ Бога, непръменно той ще ти наде пари. Онзи, който те обича, не може да не те накрани. Тогава по закона на любовта, ако идеш въ нѣкоя къща, какво тръбва да ти дадатъ, тръбва да идеш съ нѣкоя торба ли? Не ти ще вземеш само твоята едствена торбичка, тя съ твоятъ stomахъ и като седнешъ да ядешъ, ще вземешъ, каквото можешъ да туришъ въ тази твоя торбичка. Като станешъ инишо нѣма да вземешъ въ толбата. Онзи, който те обича, може слѣдъ денъ, два три, да ти напрати за кошничка пакъ за твоята "торбичка", но речешъ ли ти да туряшъ въ другата торбичка, ти си извѣриши прѣдѣлление. Азъ питамъ всички върните това прѣгрѣщене, като се наядете вземете за еди коя си сестра, или за вашите близки. Но тия сестри да дойдатъ тукъ. Ама азъ да ѝ занесе малко хлѣбенъ. Може тя да каже: защо не взе за мене по-

голямо парче. Ето ти опорочи. Не ти нъматъ нужда от това парче. Или може да каже тази сестра: всла донесла ми една парченце на форя, залъгва ми тя. Щомъ се допусне едно таково малко опущение, любовъта вече се опорочава. Или да допуснемъ другото положение, казвате: той не погледна никакъ странно. Чудна работа, странно погледналъ. Има единъ правилен погледъ въ свѣта. Той е погледътъ на любовъта. А всички други погледи, това са отклонения отъ Божественото. Ако не е този първиченъ погледъ на любовъта, знаемъ отклонения отъ правата линия, неразбиране е това. Или можемъ да кажемъ, че въ ^{2:В} ~~въ~~ ^{1:В} ~~въ~~ ^{1:В} ... нъматъ взаимни ~~отношения~~ ^{отношения}. А като кажемъ, че нъматъ отношения тази любовъ първичната не съществува между тяхъ. А щомъ не съществува любовъта ... Въ любовната съществуват много възможности. Да кажемъ дойде единъ човѣкъ, който е много жаденъ. Ако въ тебе има единъ изворъ, тебе нищо не ти коства да му дадешъ една чаша вода. И този човѣкъ дадиши прѣз цѣлъти си животъ ще понижи тази вода. Де каже: веднажъ ми дадаха една чаша вода, не мога да я забравя. Нъма да напълнишъ съ билници съ години да има да пие. Така провята онния същество, конто нъматъ любовъ. Въ любовъта има възможности. Да кажемъ едно същество отъ слънцето всѣки денъ може да иде да пие вода отъ нѣкой изворъ на земята, никакви прѣпятствия нѣма. Нему ще виси 8 минути разходка. Вие даже отъ къщи да идете ви възима повече. Тъй чото десетъ путь може да дойде по осемъ минути 80 минути, единъ часъ и 20 минути, какви загуби има, ако дойде и пие 10 пъти. Казвате: ама толкова място пътува ли се? Мѣстото съ голѣма бараница не важи. При слабото движение, дѣто съркането е малко тамъ трѣбва съ години да пътувашъ, за да постигнешъ цѣлъти си. Може да чекашъ цѣла година. Но ако пътувашъ прѣз пространството хиляди години, нъма никакво философия въ живота. Казвамъ сега: който влѣзе въ този путь изкушенията ще дойдатъ въ свѣта. Вие казвате: не искамъ да страдамъ. Може съвѣршено да изключимъ страданията. Какъ? - Като обичате Бога. Любовъта изключва всѣко страдание. Казва: азъ не искамъ да се плама. Любовъта, като влѣзе въ сърцето на човѣка, изключва всѣки страхъ. Казва: азъ не искамъ да мразя. Щомъ имашъ любовъ, нъма да мразишъ. Азъ идкамъ да говоря правъ. Като дойде любовъта, всичко може да да правишъ. Казва: какъ да добиемъ любовъта. Този въпросъ не го задавай. Задето това същество, което излѣло отъ А, любовъта е съ тебе, ти само ще я проявишъ. Послѣ другия въпросъ: колко трѣбва да го обичамъ? Любовъта съ аршинъ несе мѣри. Щомъ дойде едно същество, което азъ обичамъ, азъ имамъ единъ столъ, казвамъ: заповѣдай. Ти ако седишъ или азъ като седя е се

6

едно. Щомъ азъ не го обичамъ по седия, че погледамъ, той ще стон. Щомъ го обичамъ, че му дамъ стола да седне и че се разговаряме. Каква ижчнотия има да му дадешъ стола си. Тъкъ прости работи. Имашъ хлъбъ, че му дадешъ хлъба си; имашъ пари, че му дадешъ парите си. Колко пари може да носи? Тамъ въ ^{килиди} касата има ~~десет~~ ¹⁰ английски, като му дамъ десетъ английски, че осиромаше ли? Когато се прояви Божественото въ насъ, ние забогатяваме, щомъ не проявимъ Божественото, осиромашаме. За да бъде човѣкъ богатъ, тръбва да прояви Божественото начало. Сега вие отричате, казвате, дали азъ имамъ Божествено начало? дали Богъ живѣе въ мене? Слѣдъ това иде друго съмѣнище: дали този човѣкъ ~~въ~~ говори истината, който ни говори, дали въ него живѣе Богъ, дали той ни говори истината. Хубаво споредъ вашите разсѫждения не тръбна да се даде съблазнъ. Споредъ вашето гледище, по великъ човѣкъ отъ Христа иѣмаше, казвате, че е синъ Божий, че е Богъ. Съгласенъ съмъ. Питамъ тогава: защо Христосъ допусна да има единъ ученикъ, който го прѣдалъ? Той внедре съблазнъ. Той, ако бѣше уменъ този прѣстъпникъ, този ^{ахъ} ~~вагабонти~~ тръбвало ли да го прѣдаде? допусне да му стане ученикъ. Де какатъ? той не познава хората. Ако бѣше толкова уменъ, защо го допусна и не само го допусна, но и го направи коисеръ да носи парите и да обира, да лѣже да го прѣда. Но следъ другото изкушение, другата съблазнъ ~~ахъ~~ този човѣкъ бѣше пратенъ отъ Бога, можеха ли же го хванать тъкъ, тази работа е ~~бамбамка~~. То е редъ разсѫждения. Христосъ доказваше иѣщата по обратенъ пътъ. Казва: вие можете да ме разпнете, но онзи, който ме е пратилъ, че ме оживи. Слѣдователно, вие най-първо ще се съблазните въ менъ, послѣ ще повѣрвате. Най-първо ще се разочаровате, послѣ ще се очаровате. Казвамъ: ви ѝ не се спѣвате сега. Нѣкога отъ васъ назватъ: дали учителя настъ ни говори истината? Щомъ питате, вие знаете истината повече отъ мене. Една възможност има въ свѣте, щомъ ~~жажде~~ има истина ~~ахъ~~, искамъ да имамъ едно абсолютно отношение къмъ Бога да нѣмате никакво ограничение. Любовъта тръбва да се прояви въ всичкитѣ свои ограничения. Себѣ никакво ограничение. Щомъ въ душата съществува едно недоволство, ти си ограниченъ. Щомъ обичашъ нѣкого и страдашъ, ти си ограниченъ. Щомъ обичашъ нѣкого и си недоволенъ, ти си ограниченъ. Щомъ обичашъ нѣкого и ти тръбва да го учишъ, какъ тръбва да те обича то е ограничение. Остане ли нѣкого да учишъ, какъ да те обича, то е ограничение. Онзи, който те обича, тръбва да бъде съвршенъ. Синътъ може да обича баща си, пакъже този него излиза отъ единъ уменъ баща. Може да обича разумното. Богъ ни обича, понеже ние сме негови разумни синове. Ние ще го

обичаме, понеже като Него нѣма, Богъ ни обича, понеже като на насъ нѣма. Казва какъ ще ни обича Богъ? Не може Богъ да не обича това, което излѣзло отъ Него. Това е една велика истинка въ свѣтъ. Обаче, ѩомъ азъ измѣни свойтъ съ отношения къмъ Бога и другитѣ, азъ туримъ прѣпятствие на онази любовъ, която излиза. То е неговата истинка. Туй отъ вашия умъ ще го прѣмахнете отъ себе си. Щас Кашещъ нѣкому: азъ вече рѣшихъ да първи въ правия пътъ. Нищо не си рѣшилъ. Ти, когато си рѣшилъ нѣщо само на себе си ще го кажешъ: едно отношение къмъ Бога, но закората нѣма да казвашъ. "Азъ обичамъ Бога". Какъ обичашъ този Богъ? Щомъ обичашъ Бога ти ~~богъ~~ хлѣбъ имашъ въ торбата си, дай ми единия. Но азъ имамъ жена, дѣца, трѣбва ми за дѣцата. Казвамъ: нѣмашъ никаква любовъ. Твоятѣ дѣца или азъ сме едно и сѫщо нѣщо. Щомъ ти имашъ любовъ къмъ дѣцата си повече отколкото къмъ другите хора, ти нѣмашъ отношение къмъ Бога, то сѫ вече човѣшки отношения. Сега то е о едно разбиране. Ако азъ дойде и ви изпитвамъ, то е една непочтена длѣжност. Може да ви изпитва само Богъ. Всѣки другъ човѣкъ, който дойде да ви изпитва вси отъ Бога, той е лукавъ духъ, лукавъ човѣкъ, който и да е той. Богъ може да не изпитва дали имамъ любовъ къмъ него, но ѩомъ дойде другъ да не изпитва дали имамъ любовъ къмъ Бога, то е отъ лукаваго. Дяволъ ме питат: ти защо любишъ Бога? Казвамъ на дявола: ти защо излѣзе отъ Бога? Той ми казва: другого не може ли да обичашъ? Азъ му отговарямъ: когато ти любишъ Бога твой както азъ го обичамъ, азъ мога да любя и другого; когато ти не любишъ Бога твой както азъ го любя, ~~азъ~~ може и кое мога да любя другого. То е абсолютно отношение. Щомъ се занимавашъ съ дявола, той ще те оплете. Сега ище нѣма да се спирате повече върху това. Туй сѫщество, което те е отклонило отъ Бога е доста интелигентно сѫщество, азъ зная причинитѣ, дѣ се спътало то. Защото казва: той не устоява на истината. Въ своето първично отношение той не устоява на истината, туря ограничение въ любовта си. Слѣдователно, се зараждатъ много отношение, ~~във~~ дойде вече относителната реалност. Една мѣрка е изразена въ мѣдата, то абсолютната реалност. Имашъ една мѣрка да разрѣшишъ. Щомъ по много начини може да разрѣшишъ единъ и сѫщъ въпросъ, той спада къмъ относителната реалност. Въ относителната реалност мѣрките сѫ други. Въ първичната реалност, стивамъ въ една фамилия, човѣкъ, който не е жененъ, нѣма дѣца. Това сѫ моите първи отношения къмъ него. Въ второто отношение този човѣкъ има дѣца, значи този човѣкъ не че обича, той има друго отношение къмъ мене, тогава за да се сдобра съ него, ще гледамъ да направя добро на неговитѣ дѣца. То е относител-

на реалностъ. Дътето се дава съсъници, азъ ще го избавя, следъ това ще състава миление, че азъ съм му направилъ добро, той ще ми каже своето отношение къмъ мене. Не че веднага ще постига целта, но азъ правя добра на неговото дългото, спасявамъ го, то е относителна реалностъ. Да любимъ Бога, то е абсолютна реалностъ. Онзи, който върви по този законъ, нъма никакво изключениe въ живота върви отъ свѣтлина въ свѣтлина. ~~Онзи, който върви по относителната реалностъ неговиятъ животъ е отъ свѣтлина въ свѣтлина и отъ тъмнина въ тъмнина, отъ свѣтлина въ тъмнина и отъ тъмнина въ свѣтлина.~~ Постоянно има такива фази, която се смѣнятъ. Всички има тази опитностъ.

Обичате нѣкого, послѣ казвате: менъ ни истудѣ отъ сърцето. Писанието казва: Понеже ти си напусналъ първата любовъ, първото отношение, понеже си напусналъ първата любовъ, дошли си до относителната реалностъ. Истудѣ сърцето ти, затова и азъ ще постъпя такъ, съ каквато върка вършишъ, че ти се възмъри. То е относителната реалностъ, относителното разбиране на нѣщата. Защо ти си дрехитъ на единъ умрълъ човѣкъ да ги носишъ, ти съ тия дрехи на умрълия човѣкъ не може да харесашъ. Постоянно тия дрехи, това платно казва: азъ ще се разболя, азъ ще умра. Не ти трѣбва тия дрехи. Но добрѣ ходи голъ, че бѫдешъ по-честливъ. Не си туринъ платно на срамотните мѣста да ги закриенъ, по добрѣ ходи горѣ отколкото да бѫдешъ облеченъ съ чужди дрехи. Дрехата трѣбва да бѫде чиста, да е излѣзла отъ природата. Ако взимамъ мѣ нѣкой пътъ отъ овците, тѣхната вълна, овците иматъ отлични мисли, една овца нъма никаква злоба, доволна е. Тя е благодарна на Бога, благодари, че колиятъ дрехата ти, като и прави ѹедна дреха отъ вълна, азъ харесвамъ ти вълнениятъ дрехи, че носишъ качествата на овцата. Ако ти направишъ една дреха отъ козината на вълка, носили ли сти вие дрехи отъ козината на вълка? Нѣкой пътъ събрѣменните дами носятъ на врата си лисичи кожи, вълчи кожи, котешки кожи, тази жена, която носи лисичата кожа, тя й дава нейния умъ. Ти непрѣменно ще се заразишъ отъ тия подхвани. Когато носишъ котешките кожи, че де заразишъ отъ котешките подхвани. Сегакогато носимъ осоките на обущаша си отъ тия млѣкопитащи животни наолове, биволи, тѣ сѫ спасителни. Бреи съ въ своята кожа, оставилъ своята проказа, ти ще се заразишъ отъ тази проказа. Ти ще носишъ дрехи отъ ленъ и отъ памукъ, отлични дрехи сѫ. Да носишъ отъ вълчи кожи, отъ мечи кожи, то е.... За цѣръ по нѣкой пътъ може да имашъ нѣкой мечи кожа, или вълча кожа послана, но постоянно да стоишъ на мечи кожа, ти ще придобиешъ интелигентността на мяката.

9

Мечката е много интелигентна, ти ще придобиешъ едно качество отъ кожата на мечката / на непримиримостъ. Мечката е много непримирима / отъ всичките жинотии. Всички звъроукротители, со съ убодата които съ рбили една мечка много злопаметна съ, много отъстителна, но направеното добро на нея не го забравя. Ако на нѣкоя мечка изведешъ трънъ отъ крака и, тя ще те помни дѣто и да те стрѣчи, че ти направи една услуга. Менъ ми разправяха единъ примѣръ за една мечка нѣкадъ въ Йндия дигнала кракъ върви къмъ единъ дѣрваринъ, той се уплашилъ, но хваща запата и вижда единъ трънъ, изважда го и замазва го малко масло, туря прѣвръзата. Тя го хванала и го тегли да тръгне сълѣдъ на нея, той върви довена го до едно голямо дѣрво, тамъ имало голѣмъ копшеръ да изведи отъ мѣда за възнаграждение за услугата. Сега ще имате тази философия, не спадайтесь съня заблуждения, нервите, които имаме въ себе си тѣ се прѣдаватъ и на другите хора. Човѣкъ трѣбва да биде постоянно винимателенъ въ живота. Ако четеши единъ списателъ, избери най-добрия, не избирай списателъ, който доруца всичко, който казва: можи да се живѣе по много начини. Но единъ начинъ може да се живѣе, по Божествената Любовъ може да се живѣе. Всичките разочарования, нещастия, падания, които сега имате се дължатъ на многото начини. Въ всяка умъ ге искашъ да остане мисълта какъ ще се спаси свѣта. Този въпросъ той е разрѣшенъ. Богъ, Който има отношение къмъ всичките, Той ще спаси свѣта. Трѣбва абсолютно спасенце. Обаче всички единъ отъ насъ разработва напето спасение, като се порѣрие къмъ първичната причина. Казвате: "Богъ спасява спасене." Трѣбва ли да обичамъ Христа? Христосъ казва: "Отецъ живѣе въ мене и азъ живѣя въ него. Щомъ Отецъ живѣе въ Христа, азъ обичамъ Христа." Ама не съмъ го виждалъ. Кое е виждането? Обикновенитъ хора не разбиратъ Христа. Тѣ разбиратъ Христа по врѣме, когато той се явилъ прѣди 2000 години. Че Христосъ днесъ живѣе по-добрѣ въ свѣта, Той се е повече установилъ тогава. Тогава той е живѣлъ като гостенинъ, а сега има вила направена дасъ него, цѣлъ палатъ, ходи излиза. Тогава се е опракналъ, че нѣма кидъ глава да подслони, обаче сега има кидъ да си подслони главата. Кидъ е Христосъ? Ние имате отношението на А къмъ В. Вие ще кажете нѣкой пъти да не надхитритите. Първото отношение вие се намирате въ тъмнина и ако ви прѣдставя да идете при Христа, за видите не-говия палатъ, вие ще кажете, дали това бѣше една реалностъ и послѣ ще се забатачите и ще се откажете. Щомъ ^{измѣните} брооброубъ отношенията къмъ, реалността се губи. Та когато въ свѣта се изгуби любовта, ние сме изгубили първото отношение къмъ Бога. Сега всички, като знаете тази истина, а тази истиниа ви

знаете, сама тя е турска въ васъ. Има една абсолютна истина вложена въ човѣка - да любешъ Бога. Това е първото, да любишъ Бога, да ходишъ въ пътя на Мъдростта, това е една възможност за тебе. Има само една възможност - да ходишъ въ пътя на истината.

Сега въ този редъ на разсъждение вие се памирате въ едно противорѣчие, въсъ ви се струва, ако обичате Бога, вие ще се ограничите, тамъ е всичката лъжа. Ако обичате Бога, вие ще имате най-свободните отношения между хората. Чистата вода не опетнява никого, а нечистата опетнява всички го.

Сега да ви приведа, кий не ме разбирате, седите и казвате: не разбирамъ тази работа. Сега да ви направя моято мисълъ ясна, веднага ще се замъстите. не сът роденъ сиромашъ сираче тласканъ туки тамъ, босъ гологлавъ обръмененъ, това е човѣшкия животъ. Едното отношение на Бога кое е? Азъ човѣкътъ виждамъ това сираче и виднага казвамъ: ела съ мене. Отивамъ въ магазина, казвамъ: дайте му най-хубавите дрехи, съ блича то спаритъ и обува и шапка. Слѣдъ това вземамъ това тѣде, завеждамъ го въ госпиталицата, казвамъ: дайте му най-хубавото ядене, послѣ завеждамъ го въ къщи, давамъ му най-хубавата стая, пращамъ го въ училище, давамъ му всичко, което неговата душа желае. Питамъ сега. туй поне разбирате, че това животътъ ~~е~~ когато Богъ ни възляби, той ще ни даде всичко, а когато ние разлюбимъ Бога, ще загубимъ всичко. Азъ турямъ тъй е истината. Когато Богъ ни възляби, ще придобиемъ всичко, а когато ние разлюбимъ Бога, ще изгубимъ всичко. Ще кажете: може ли човѣкъ да разлюби Бога? - може. Ами че ти си дошълъ талантливъ, Богъ ти е далъ умъ, сърце, отлично тѣло, гениялъ си искатъ отъ тебе да направятъ царъ, или министъръ, ти вземаш поста и забравишъ Бога и единъ денъ ще направишъ достъчно глупости въ свѣта, тогава всички онѣзи, които ти управявашъ ще се опълчатъ противъ тебе, ще те изгонятъ, ще те детрониратъ и ти ще изгубишъ всичко. А пъкъ другото положение: ти ще имашъ солата въ себе си, хората ще те обичатъ, къдъто минешъ, ти ще носишъ благословение въ себе си, защото Богъ е вътре ~~т~~ Та сега ще знаете, когато Богъ ни залюби, вие ще имате всичко, а когато вие разлюбите Бога, ще изгубите всичко. Туй запомните като едно правило. Азъ нѣма да ви кажа, че Богъ ви люби. Христосъ е казалъ "Самъ си Отецъ ви люби, защото повѣрвахте, че азъ отъ Бога излѣзохъ и вие повѣрвахте, че Богъ живѣе въ мене". Това е любовъта. Азъ вѣрвамъ, че Богъ живѣе вътре въ човѣка. Ама той е лошъ човѣкъ. Казвамъ: привидно този човѣкъ е лошъ, обича го Богъ. Има хора, които привидно сѫ лоши

Първото нѣцо вие искате да имате всичко, но докато не се измѣняватъ вътрѣшните отношения да станете силни, да проявявате любовъ съмъ Бога, и не нѣма да получите това, което жаятете-ще бѫдете слаби всѣкога. А когато Богъ живѣс и се весели въ васъ, вие ще бѫдете силни, когато залюбите Бога, вие ще имате разбиране. Тамъ дѣто има Любовъ, всѣкога се слуша. Онзи, въ когото Богъ живѣе, Той наслушва всѣки едного. Ти обичашъ всѣкога ще го слушашъ.

Зия о обичате да гледате слѣницето или природата? Защо обичаме природата? Понеже отъ иая иде животътъ, всичкото благо е тамъ. Тя всѣкога е отворила обитателя си, а вие я ограничавате. Тя казва: Ти ще вървимъ въ този путь и въ тази планина и нѣ тази долина, навсъкъдъ може да ~~предопре~~ ходишъ,ахората, щомъ дойдатъ,турятъ прѣграда, щомъ дойдешъ до Бога, тои казва: навсъкъдъ може да ходишъ, а щомъ дойдешъ до хората, тѣ тѣ ограничаватъ. Когато и не говоримъ да се не убиватъ хората, и не разбираме да спазваме правилното отношение, да пазимъ кардиналния въпросъ безсмъртието на човѣка, а съѣдъ туѣ ще дойдемъ до относителната реалностъ, понеже въ иая живѣемъ. Относителната реалностъ се разбира, ако дойдемъ да живѣемъ въ абсолютната реалностъ. Ако първата не е не може да съ проявимъ. Ако и не първата не знаемъ, ще се яватъ най-голѣмтъ страдания: слѣпъ ще се родишъ, и ще се осакатишъ по послѣ този умрѣлъ, онзи умрѣлъ, докато най-послѣ човѣкъ изгуби смисъла на живота, отдѣли се и си замине отъ живота, безъ да е разрѣшилъ задачата, защо трѣбва да живѣе. И Писанието като сравнява абсолютната реалностъ казва: Не Любете свѣта, защото любовъта къмъ свѣта е относителна реалностъ, а Любовъта къмъ Бога е абсолютна реалностъ. Значи имате най-първо абсолютна реалностъ-обичъ къмъ Бога и като щойде Богъ въ васъ, понеже Богъ възлюби свѣта, Той ще ви запознае съ свѣта. Некодете да се запознавате съ свѣта безъ Бога. Сѫщиятъ законъ е и въ дома. Като влѣзешъ въ единъ домъ, исканъ да се запознай съ ийкон отъ членовете на сѣмейството. Като влѣзешъ въ дома, ти ще намѣримъ най-първо, който е господарь на дома, ако ти се запознаешъ съ жината на единъ домъ безъ мжка, или съ синоветъ на единъ домъ безъ бащата и майката не си на правъ путь. Ще влѣзешъ по правъ путь бащата, майката, дестлата братътъ и ли обратно трѣбва да стане. Братътъ и сестрата трѣбвада те доведать въ сѣмейството, чеда бѫдешъ ти единъ отъ почтенитъ членове. Ако ийкон иска да се запознае съ тебе, азъ ще го запозная съ бащата, съ майката съ братя и съ сестрата. Щомъ той познава тѣхъ, познава и мене. Щомъ не познава тѣхъ, не познава и мене. И тогава и не туря-

ме единъзаконъ: онзи, който нъма същъ отношения къмъ Бога, който азъ има
нъмъ, азъ не мога да го обичамъ. не мога да имамъ отношения къмъ него.
Математически не мога да имамъ отношения. Чомъ той и нъма отношения
къмъ Бога, той не може да има отношение и къмъ мене. Чомъти нъмъ имашъ отношения
нис къмъ Бога; ти нъмъ имашъ отношение къмъ мене; а чомъ имашъ отношение къмъ
Бога, неизбъжно ще имашъ отношение къмъ мене. Или казано чомъ имашъ любовъ
къмъ Бога, де имашъ и къмъ мене; а чомъ нъмъ любовъ къмъ Бога, нъма да и н
имашъ и къмъ мене. Чомъ имашъ любовъ къмъ Бога, ще имашъ животъ въ себе си
а чомъ съмъ живъ, това показва, че имамъ любовъ къмъ Бога. Чомъ животъ
съществува може да има отношение къмъ Бога. Живота нис може да си
услужваме, въ умствения свѣтъ нис може да си услужваме, понеже азъ може да
изучавамъ известно положение въс света отъ едно гледище отъ друго, послѣ
това, което съмъ придобилъ може да сподѣля съ тебе и, което ти си придобилъ
може да сподѣлишъ съ мене. На този законъ почива обществото. Единъ пише, др
другъ обработва земята, никой е обущаръ, единъ е на нивата, всички хора
обънятъ своя трудъ, понеже всички иматъ отношение единъ къмъ другъ. Слѣ-
дователно, колкото отношениятъ, съ по прави къмъ Бога, толкова и обществото
е по-право. Ти късвамъ сега: вътръшниятъ отношения, които имате да не може
никой да ги наруши, това е да пазите първото отношение любовъ къмъ Бога.
Вие казвате сега тъй: като си замине Учителятъ, какво ще стане съ насъ?
Вие никога не поставяйте това.
Това е неразбиране. Азъ не може да замине никъде. Вие имате отношение
къмъ Бога, първото нъщо. Слѣдъ това второто отношение: чомъ иматъ отношени
къмъ Бога съ върхъ и отношението единъ къмъ другъ ще бѫдатъ върхъ. Азъ,
като си заминя за другия свѣтъ ще ви правя по-голямо добро. А ако нъмамъ
отношение, че ви правя по-голямо зло. Вие сте чудни: или че ме обичашъ,
или че ме нравишъ. Индиферентъ не може да бѫдешъ, затуй съществуватъ дв
дълъски въ относителната реалност: или че обичашъ, или че ме нравишъ.
Чомъ влизашъ въ абсолютното единство се измъни, а чомъ си въ относител-
ното, ти ще попаднешъ въ тия полиси. Затуй да ви обясня единъ другъ законъ:
Азъ ви казвамъ: на земята неизбъжна е любовъта, неизбъжна е омразата. И дв
тъ съ неизбъжни, затуй този законъ не го разрѣшавайте. Ти закай: азъ искашъ
да обичамъ, а другиятъ въпросъ оставете любовъта да разрѣши. Но казвай: азъ
искашъ да нравя, остави това любовъта да разрѣши, ти кажи положително,
азъ искашъ да обичамъ, а за другия въпросъ мълчи. Да ви приведа това да не
разберете. Когато дяволътъ спи и ти до бѫдешъ при него, не го събуждай.

Знаешъ, какво казва българинътъ, когато овцата иде при вълка, когато той спи; да не го питашъти овчарско пуче ли си? Той ще стане и ще я идеде. Когато Господъ пристъпи дявола, благодари на Бога и не питай, кой е. Когато дяволътъ спи, не го питай нищо, а като влязешъ въ комарата, съ нъдоя тръба може да го гледашъ. Не го събуджай, понеже, той, като се събуди, и безъ това ще знае!, че ти си миналъ отъ тамъ. Той цекаже: какъ спахъ азъ тогава, когато той мина, азъ тръбвамъ да го изядъ. Сега азъ знамъ, вие сте отъ тъзи умнитъ, които постоянно събуджаде дяволъ, поне мята опитностъ е такава! отъ двадесетъ години. Постоянно касвате на дявола, какво правишъ ти. Казвамъ: във върви си не философствувай, остави нека спи дяволътъ, защото цонъ стане той ти ще създадешъ зло на себе си. Или казано друго яче, не събуджай злото въ тебе. По нѣкакъ путь дяволътъ спи въ човѣка, не го събуджай, не го разверзвай, той е вързанъ не го пущай! Щомъ го пуснемъ, ти ще създадешъ зло на себе си.

Това съ максими, които съществуватъ. Вие мислите, като влязете въ новото учение, дяволътъ не съществува. Много учени има, които казватъ, микромъби не съществуватъ, но микробътъ пакъ съществуватъ. Дойде чумата задигне човѣка. Този е малки същества, отъ които човѣкъ убира. Ти не вървашъ, че не съществува, а при това хората умиратъ. Ти казвашъ, Господъ го направи. Не е Господъ тия малки бобонически същества го умориха, а не го умори Господъ. Сега туй е само за онзи отъ васъ, които разбиратъ, то не е за синца ви. Туй опрѣдѣление не е за всички. Они, които може да разбере за него е, които не може да разбере! Но си ходи по старото учение, защото има стари пѣсни и нови гласове. Тъ съ боядисани, че именуватъ като нови. Не ние сме ликвидирали съ старите дрехи и съ старите пѣсни. Всичко у насъ тръбва да биде ново! Ако нѣкакъ отъ васъ е недоволникъ отъ живота си да пази паритетъ отношения-Любовъ къмъ Бога и моментално ще се възстанови мирътъ ви. Богъ е, който царува навсички, той е първичното отношение. Върви само къмъ Бога и като вървашъ къмъ него, дяволътъ ще остане отъи, нѣма да те безспокон. Като излязешъ отъ Бога, Богъ ще ти каже, кой путь да хванемъ. То ще биде! какъ то Иродъ казва на онзи иудреи: идете поздравете Христа и пакъ се върнете къмъ мене и азъ искамъ да го поздравя. Но ангелътъ има каза, да се не връчатъ по този путь, за минать по другъ путь. Вие, като идете при Бога ще миннете прѣзъ царството на дявола и той ще ви каже, върнете се при менъ и азъ да ида, но вие ще върнете по съмѣнь по другъ путь. Господъ ви казва: нѣма да се върнете по стария путь, че мините прѣзъ другъ путь. Ето истината която тръбва да носите въ душата си.

Нева санзу,де изпъемъ,които може да пътъ,другите да слушатъ.Изпъти:
Ти съзнавай,ти ляби!Пръвода ѝ от Нева санзу.Колкото единъ свѣтъ е по-
високъ телкове въ музиката има едно вутръшно затишис.Щовъвхтръ има
единъ малъкъ дисонансъ,ти не може да пъешъ.Хубавитъ пѣсни сѫ ония,които
човѣкъ има единъ установенъ миръ въ душата си.Защото всѣка една пѣсень
не може да се пѣе по теркъ.Обикновенитъ пѣсни въ свѣта,това е едно меха-
ническо пѣене,тѣ сѫ за дѣца,но ако единъ опитенъ човѣкъ изпѣе една пѣсень
има грамадна разлика,има нѣщо,които той внася ново въ пѣсеньта.Истинскиятъ
пѣвецъ посъвѣтъ внася нѣщо ново въ пѣсеньта,има желание и другите
да станатъ музикални,да нѣма противорѣчие.Ама какъ може това да биде.Де
се научите да пѣете.Нѣкой пътъ съзъванието по-вѣрни тонове отъ цигулката,
нѣкой пътъ има положения,които цигулката не може да вземе,нѣкой пътъ има
положения,където цигулката пѣе по-хубаво и по-вѣрно отъ мене.И едното
и другото става.Но има единъ законъ,които съществува,че везъ може да
вложе двойника си вътре и тогава тия с труни трептатъ вънъ и вътре,азъ
приникватъ цигулката си.Когато вие пѣете трѣбва са вложите душата си
да дойде въ ларинкса си,а вие седите и казвате:безъ пѣене не може ли?
Безъ пѣене може и безъ мнене може и безъ много желания може,безъ
всичко може.Нали е по-хубаво нѣкой отъ васъ да може да вземе три октави
по-високо отъ цигулката.Име много начини за пѣене:по-високо,по-тихо,по-
силно,три начина има.Когато каже "Ти съзнавай" и когато кажа: "Ти ляби"
да съзнавамъ и да люби.Щомъ не може да любя,каква пѣсень е това.Ти като
пѣашъ да знаешъ,че говориш истината"Ти съзнавай" и да съзнавашъ",Ти
люби"?и да любишъ,А когато кажа:ти съзънавай и люби Бога, а не любя,значи
пѣсеньта не вѣрви правилно.А истинскиятъ пѣвецъ е ,които прѣживява нѣщата
като сѫ.Пѣкъ има и друго нѣщо.Азъ не искамъ да ви пѣя нѣкой пътъ,защото
ако пѣашъ една пѣсень на любовта на хора,които нѣматъ любовъ,тѣ се опо-
рохватъ.Защото изведнажъ вие имате една представа,казнате:еди кой си пѣ-
вецъ е знаменитъ,отлично пѣе.Понятие едно човѣкъ,които пѣе съ пари,не е
пѣвецъ и чѣмъ,които свирятъ съ гори не с музикантъ,нищо повече.Той може
да е тѣхникъ,може да има всичкото изкуство,но той не е пѣвецъ,не е му-
зикантъ.То е относително.Но онзи музикантъ ще му дадатъ 100000 лева и
той ще пѣе или ще свирятъ.Като свирятъ той на харота,тѣ трѣбва да го обикнат
и съ обичъта си да го възнаградятъ.Че му дали стотина лева за билатъ,
това не е пладане.Но всѣки единъ,като излѣзе да каже свириха им и никога
да не забравишъ

туй,което си слушаръ.И като си спомниш за тази музика да се въодушеви сърцето ти. Нѣкогь пътъ артистътъ свирятъ и пѣятъ хубаво,зато публиката ги разбира павече.Щомъ не ги разбира публиката,ти ще изпѣдишъ пѣвеца,той ще си вземи цигулката и ще си замине~~та~~ сега отъ васъ чи било желателно да се научи та да пѣте,понеже ще идете въ небето,а на райската врата ще ви накаратъ да изпѣете"ти съзнавай,ти люби"отъ което ще зависи дали ще влезете въ царството Божие или не~~да~~ каквъмъ баща ни е осъденъ на смърть и таково е народждането на царя отъ това,какъ ще изпѣешъ,"Ти съзнавай,ти люби!"ще зависи да освободятъ баща ти,или не.Значи отъ вашето пѣше,ще зависи живота на баща ви~~ши~~ какъ ще пѣте?Ще пѣте съ всичката си душа.Ако освободятъ баща ви,показва,че виесте пѣли хубаво,ако не освободятъ баща ви,не сте пѣли хубаво,.Азъ туриамъ въпроса твой:когато азъ пѣя,моето състояние трѣбва да се назове съвършен~~с~~ Неразположенъстъмъ духомъ,осъденъ съ мене нѣкогь не смърто наказание,д.Да изпѣя една пѣсень,разбирамъ азъ самъ да съмъ доволенъ отъ себе си.-Освободенъ е той~~всъки~~,като пѣе трѣбва най-първо да е доволенъ самъ отъ себе си.Послѣ друго,ако нѣкогь пѣе всушините се въ него,вземете и вие участие~~Азъ забълѣзвамъ~~ една слѣбодътъ у васъ,вие не може да търпите нѣкогь като пѣе.Като запѣе нѣкогь,казвате:остави го,той е отъ нашитъ.Азъ да ви кажа:всъки,който пѣе не е отъ вашитъ;всъки,който люби,не е отъ вашитъ;а всъки,който мрази е отъ ваши~~тъ~~;всъки,който не спѣе по е отъ ваши~~тъ~~.Че вие не сте такива пѣвици.По близо до истината е този,който може да пѣе.той е отъ ваши~~тъ~~.Той може да има наши~~тъ~~ идеи,но пѣвицъ имъ трѣбватъ иасъ.Залпимъ да искарамъ нѣкогь отъ васъ да пѣе,вие чесе стѣсните,азъ ви влизамъ въ положението.Най-първо срѣдъ та не е музикална.Ако трѣбва единада пѣе,вие какете:се ти ли да пѣе,се нейния гласъ ли да слушаме и тя веднага ще се сгуми.~~Ж~~ По отношение на относителното пѣнене сътъе отлични пѣвици,но по отношение на абсолютното пѣнене чистѣнно трѣбва да има израз~~За~~ да се пѣе съ душа всички хора трѣбвада сѫдътъ на единъ умъ,безъ любовъ не може да пѣетъ.Любовътъ това е изразътъ на пѣнето~~Душата пѣе.~~Щомъ кажемъ:ама азъ съмъ останъ,то относително.Младъ или старъ азъ трѣбва да пѣя.Щомъ нѣкогъ каже:азъ не съмъ Богатъ,то е относително.Дѣто нѣма любовъ има старостъ,дѣто има любовъ нѣма сиромашъ,дѣто нѣма любовъ има сиромашъ;дѣто има любовъ,нѣма болестъ,дѣто нѣма любовъ,въро има болестъ.Твой седи истина.

Сега въ мой умъ искамъ да не остане,че вие нѣмате отношение къмъ

Бога. Ние тръбва да познаемъ първичната причина, туй, което е скрито въ насъ отъ Бога, то ще остане. Когато влъзне Божествениятъ духъ, той ще развес дарбите у насъ. И тръбва да се намъри единъ човѣкъ, който ще събуди Божественото въ насъ. И той Учителятъ. Учителятъ е, който може да събуди Божественото въ васъ. Слънцето ѝ което може да събуди всичкитъ съмънца въ земята. То е, което ще ви даде животъ. А Учителятъ той е само едъ единъ Духътъ, който излиза отъ Бога. Той единствениятъ учителъ, който може да събуди Божественото у хората. А този Духъ си има своятъ носители въ свѣта, работници, чрезъ които работи въ цѣлия свѣтъ. Туй, което тия музиканти вършатъ въ свѣта, имене се нуждаешъ отъ пѣнето въ свѣта, и не се нуждаешъ и отъ пѣнето на птиците, то е за тѣхъ, то е за природата. Ние се възхищавамъ отъ птиците, но ние си имаме свое пѣнене. Ние не пѣмъ като славентъ, нито като драздоветъ, нито като чучулигитъ, напето пѣнене е особено. Но, като влъзимъ сутринъ като пѣтъ птиците и ние ще пѣмъ и ние като речемъ да пѣмъ ще се хармонира нашето пѣнене съ птиците. Сутринъ като пѣтъ птиците, то е божествено, слушане цѣлъ единъ хоръ и пѣнето на птиците и мученото тѣло съвпада, че има цѣлъ една музика. Та казвамъ, ако ние влъзимъ въ Божественото туй противорѣчие, което съществува въ темперамента ви, въ мислите ви въ желанията ви, всѣми по свояму мисли. Съ первого начало ще се хармонизирате. Вие можете да пѣете както искаете, но щомъ дойдемъ до первого начало, веднага състоянието ни ще се измѣни. Ще минемъ отъ едно състояние въ друго.

Отчи нашъ.
